

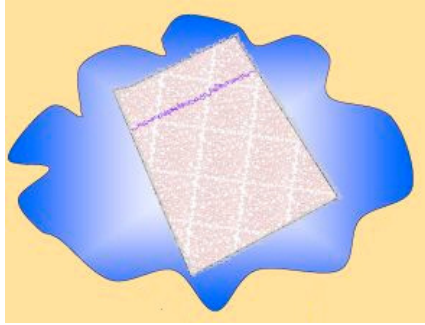
השמירה

שולי

טיפרה קארה פרוסטטר

כתבה וציירה נורמה ג' אלוורז

הן דיברו על שמיכה רכה ונעימה שתהיה רק
בשבילי, ופתאום התרגשתי ורציתי להיוולד!

שלום, שמי קארה ואני
בת שש. אני רוצה לספר
לכם על השמיכה שלי,
הדבר האהוב עלי ביותר.
לפני שנולדתי ידעתי
שאפחד קצת לישון לא
אצל אמא, כשאחזור
מבית החולים.

הייתי עדיין בבטנה של
אמא כששמעתי איך אמא
ודודה נורמה מתכננות
מסיבה, שבה המשפחה
והידידים יתנו לאמא
מתנות בשבילי.
זו הייתה הפעם

הראשונה ששמתי לב לדודה נורמה. היא נראתה
לי נחמדה מאוד ואמרה שתעשה בשבילי משהו
מיוחד.

ברגע שהרגשתי את השמיכה
שלי ידעתי שאוהב אותה
תמיד.

אמא ידעה תמיד שאלך
למיטה ברצון ובלי בעיות, כל
עוד השמיכה שלי היא שם.

בבית חולים בכיתי. הייתי עצובה כי חסר לי החום
והרוך שהרגשתי כשהייתי עוד באמא.
רופא ואחיות רצו לפייס אותי, אך ללא הצלחה.
כשבאתי הביתה אמא שמה אותי בתוך משהו הרך
ביותר, מריח יפה ונעים ביותר במגע, בשמיכה
הנהדרת שנעשתה במיוחד בשבילי. והפסקתי
לבכות.

אני אוהבת
להתכרבל בשמיכה
שלי. אני מתעטפת
בה היטב, מכסה
את ידי ומחזיקה
אותה כך שהיא
מגיעה עד לאף שלי.
אני נהנית מהמגע
הרך שלה.

אני באמת אוהבת את השמיכה שלי. באמת.

שמיכתי ואני הלכנו יחד לכל מקום ועשינו הכל
ביחד.

אם הלכנו לבקר את המשפחה, השמיכה שלי
הייתה שם.

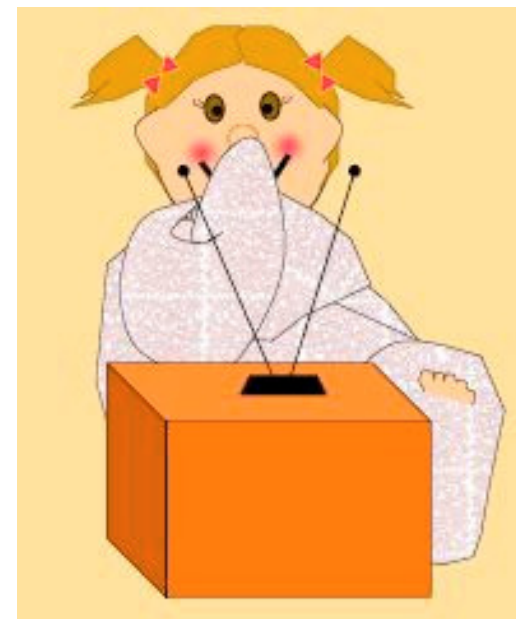
אם שיחקתי בצעצועים שלי השמיכה שלי כיסתה
את הרצפה והמשחק היה נעים יותר.
כשנולדה אחותי הקטנה התחלקתי אותה בשמיכה
שלי, במיוחד כשהסתכלנו בטלוויזיה.

או גוררת אותה לאורך הכניסה והחצר האחורית.
אבל אני באמת, באמת אוהבת את השמיכה שלי.

לפעמים אני מביאה את השמיכה שלי לשולחן,
ולפעמים אני פורשת אותה כדי לצפות בטלוויזיה.

להיות מאוד זהירה עם השמיכה שלי אם אינני רוצה שיזרקו אותה. התעצבתי מאוד. לא יכולתי לתאר את עצמי בלי השמיכה שלי. פתאום התחלתי להיזהר מאוד. אפילו לא לקחתי אותה אתי למכונית, אבל כל פעם שהיה צריך לכבס את השמיכה מצבה נעשה גרוע יותר. בסוף השמיכה שלי הייתה מלאה חורים.

פעם אחת, אחרי שאמא כיבסה את השמיכה הרגשתי שיש בה קרע!
זה היה רע מאוד "השמיכה שלי מתפרקת" חשבתי.
אמא אמרה לי להתנהג בזהירות עם השמיכה שלי, אך כשאני מתעטפת בה והשמיכה שלי שומרת עלי ומחממת אותי לא שמתי לב שאני מותחת אותה וגורמת ליותר קרעים.
השמיכה שלי הגיעה למצב כל

כך רע שביקשתי מדודה נורמה לתקן אותה.
דודה נורמה באה, נישקה לי על המצח ותפרה את הקרעים בשמיכה שלי.
הייתי מאושרת!
לפני שהיא עזבה אמרה דודה נורמה שהשמיכה שלי כבר ישנה מאוד. היא אמרה שאני צריכה

הרגשתי כמה שזה רך.
הגשתי אותו לאפי והרחתי
את הריח המרגיע.
וניסיתי להתעטף בה בפעם
האחרונה.

אבל השמיכה שלי קשרה
אותי בחורים שלה ובחוטים
חופשיים.

הגיע יום בו אמא אמרה
שהשמיכה שלי במצב כל כך גרוע
שאי-אפשר לתקן אותה.
זו הייתה הידיעה הגרועה ביותר
ששמעתי אי-פעם, מאז שבאתי
הביתה.

בכיתי וביקשתי לקרוא לדודה
נורמה כדי שתתקן אותה. אבל
כשדודה נורמה באה אמרה
שהשמיכה שלי היא כל כך
מרופטת שלא ניתן לתקן אותה.
לא הפסקתי לבכות. חשבתי
וחשבתי איך אוכל להציל את
השמיכה שלי.

אך אף אחד לא יכול היה לעשות זאת. השמיכה
שלי לא הייתה כבר שמיכה שלי בכלל. זה היה
סליל של חוטים, שלא ניתן לחבר אותם ביחד.
החזקתי בידיים את מה שהיה הידיד הטוב ביותר
שלי.

שהשמיכה שלי הלכה. אחדות מהידידות שלי סיפרו לי איך גם הן נפרדו מהחפצים האהובים שלהן. היינו כולנו עצובים כי לא היו לנו החפצים האהובים כדי לעודד אותנו.

באותו יום, כשחזרתי מבית הספר והשמיכה שלי לא הייתה בתוך המכונת כדי לקבל אותי שם, הייתי עצובה. התיישבתי לצפות בטלוויזיה ושוב הייתי עצובה כי לא יכולתי להתעטף בשמיכה שלי. בזמן ארוחת ערב לא אכלתי הרבה כי השמיכה שלי לא הייתה מונחת על ברכיי.

הייתי כל כך עצובה. באותו לילה הלכתי לישון עם דמעות בעיני. השמיכה שלי חסרה לי. לפני שדודה נורמה עזבה אמרה לי "את לא צריכה

להיעצב, קארה. תמיד יהיו לך זיכרונות המיוחדים כאן" והיא נגעה בעדינות במצח שלי "רק עצמי את עינייך ותזכרי כמה נעים היה להרגיש אותה" המשיכה.

ידעתי שהיא צודקת, אבל באמת הייתי עצובה באותו לילה. נכנסתי לחדר של אמא ואבא ואמרתי עם דמעות בעיניים "אינני יכולה לישון בלי השמיכה שלי." הם לקחו אותי למיטה שלהם ושם נרדמתי. למחרת אמא נסעה אתי לבית הספר והייתי עצובה כי השמיכה שלי לא הייתה אתי כדי לתת לי הרגשת ביטחון. לכולם בבית הספר אמרתי

הרכה ביותר, החמה ביותר והנפלאה ביותר שמיכה
שנעשתה אי-פעם.
היא הייתה בדיוק כמו השמיכה הישנה שלי כשזו
הייתה חדשה לגמרי!
מיד ידעתי שלעולם אוהב את השמיכה החדשה
שלי.

כל סוף השבוע הייתי עצובה ולא רציתי לשחק כי
חסרה לי השמיכה שלי.
אמא אמרה לי כי דודה נורמה תבוא לבקר וזה
עודד אותי קצת כי תמיד היה נחמד בבית כשהיא
באה.
דודה נורמה נכנסה בדלת וקראה "קארה! יש לי
כאן משהו בשבילך."
רצתי לקראתה והנה היא הייתה!

עכשיו אני בת שש ואני יודעת שהשמיכה שלי לא
חייבת להיות בכל מקום אליו אני הולכת. אבל אני
עדיין אוהבת את השמיכה הזו ואני יודעת איך
לנהוג בה בזהירות, כך שיום אחד, כשאהיה אמא
בעצמי אוכל לתת את השמיכה המיוחדת שלי
לילדה שלי.

עכשיו כשאני הולכת למיטה אני מתעטפת בשמיכה
שלי בזהירות, כדי לא להרוס אותה, כי זה משהו
שאני אוהבת באמת ורוצה שתהיה אתי לתמיד.

דודה נורמה אמרה לי שכל שמיכה עשויה ביד
עשויה באהבה ושאלוהים יודע את הילד שבשבילו
היא עשויה.

לכן שלי הייתה כל כך מיוחדת עבורי.
היא אמרה שאלוהים יודע בדיוק איזה צבע אני
אוהבת ביותר ולכן שם לה מסר קטן באוזן ואמר
לה איזה בצבעים ובאיזה חומרים להשתמש.
דודה נורמה אמרה שעשתה לי את השמיכה
החדשה כי היא אוהבת אותי וידעה שאני עדיין
זקוקה לשמיכה שלי קרוב אלי.
אני אוהבת אותה קרוב אלי ואני אוהבת את דודתי.